

חבריו וקוראיו יקרים, אני מקבל! מקבל, שהדף האחרון היה על רמה מתאימה לדברי הכפר. מקבל את הטענה שאני אינן מה לומר, מוטב לשתוק. (אולי מפני זה אתם שותקים) כי רבותי בוצר פה מצב קצת מוזר. אני מתחיל לקבל יותר כתבות מאנשים שהדף בעצמו לא מיועד להם, ומכאן אני לא מקבל. לדוגמא, ישנה כיתה במסך ששמה "דרור" או משהו כזה, אולי היא כבר איננה, לא בטוח, הם כה שקטים ובחנניים אל הכלים. המסכנים קיבלו חיבור מדכא וכיום הם מפקדים להשמיע קול, כמה חבל! אבל אולי בכל אופן אחד מאותם עכברים יאזור עוז ויצא לרגע מהחור וישלח אלינו איזה שדר (בתור בציג הכיתה), על מה בשמע בחור? אעביין אחר.....

אני מרגיש חובה לעצמי להסביר נושא מסוים שהועלה וסופר בו בכל דף שיצא עד כה. הסמל המטחרי של עתוננו. או אם תרצו (אין זה אגדה) בני גולדברג ("הבוט").

ב.ג. מסר לי להודיע לכולכם בכדי שלא יהיו אי הנבות שהוא החדשה הכי במכרת ולכן שמו בחוץ בכדי לשמור על הפוזתו של העתון, ובאם נשמור על תנאי זה אז הוא יהיה מוכן לממן את כל הוצאות העתון. באוזן הוא לחש לי שמוטב שאלו תהיינה הוצאות קטנות.... קטנות מאוד. כך או כך בתקווה שאין אי הנבות והיו אתם תמיד מעודכנים בהקשר למעשיו וקורותיו של ב.ג. בזמן האחרון הב"ל סובל מקלקול קיבה קל בין אוזבניט, אך יוצעו הכלכלי מוסר שאין צורך לדאגה ב.ג. לוקח תרופה לשעול. והוא כבראה יתגבר על זה עד סוף השנה. עד כאן.

פסח

אמר מי שאמר "אם תרצו אין זה אגדה" אפשר להוסיף "אם תרצו זו ההגדה". ואם לא תרצו זאת בגלל אופן ההגדה, לא יעזור את תעמדם על הראש. כל שנה קראנו אותה וכל שנה בקרא אותה וזה בכדי שלא נשכח איך הישראלים הקדמונים הטליאו מכותיהם במצרים, ואיך משה היכה בטלע, והים נססוג לאחור, ושלא נשכח שלא נשכח.... ואיך אוכל לשכוח אחרי שטיפת מוח שכזו. כל שנה אני מצסה לאכל את הסנה מחדש וכל שנה הסנה הזה עוטה לי קלקול קיבה יותר קשה. וכל שנה מצדיקים את ה"טראומה" הזו בערבנות שזו מסורת וחס וחלילה תעשה איזה שינוי קל במסורת ולו רק בכדי לגרון אותה קצת.

המשך.....

המשך...

מסורת כשלעצמה יכולה להיות דבר יפה אך אם מדגישים בה את הטאה אזי היא בהפכת לדבר מנעמם ומטורח למען שמה היא לא בטבילי. שלא תבינו אותי לא בכון אני מקטר על ההגדה. פסח עצמו מסמל אומחה מ הדבריה היפים בחיבור.

חדשות מבית המאסרי

שגעון הכדורסל תפס אותנו בביצים. התכווננו שבוע שלם למשחק, עם בירה ומצב רוח קרבי. שדה הקרב היה ביתו של מוסי ואמננו כך זה בראה לאחר המשחק. אני חושב שהיחידה שלא בהבחה מזכירת מכבי באליפות אירופה, היא מיכל שהיתה צריכה לבקרת את החדר אחרי כן. מוסי עשה בטכל שלא נתן לה להשאיר בחדר למשחק עצמו, כי אילולא כן היתה לבטח מקבלת התמוטטות עצבים למראה ביתה המתפרק במין ספובטציות עיקבית. איזה עצבים שהיו עד לשבייה האחרונה ממש. כוסות בשברו והחדר היה אפור עשן של מעשבים עצבניים. מוסי קילל באיטלקית וסעדיה דירבן אותנו להרוס. היחיד שלא הזיז לו היה ב.ג. שהיה בטוח בנצחוננו למן ההתחלה... משהו פה קצת מסריח.

צחוק בצד

מודעה זו הושמקה כלשוונה מלוח הבעיות וליד המזכירות, בין היתר....

תברואה

שם	מקום	תאור בעיה
ריבי טבא	מתפרה	ירבית בכנסת לגג וגריט שם.
רותי עמית	מקלט לידינו	הולדות גריטבין האבנים
אורן קוליבס	"דרור"	... ע ר פ ד ר ס
דבי במלי	חדר ליד	.. א י ת י
אהוד אלמן	ראש	סגרת בג' וקית כיבים וצפרדע.

המצחיק הוא שהתברואן טבא מבחון, לקח את העבית ברצינות. הוא ניגש אלי בארוחת בוקר ושאל איפה גר אהוד אלמן? ואט מדובר בארון אלמן אז הנה עוד סיפור קטן. אהוד הלך לו למשטרת ראש כיבה להוציא תעודת יושר (אישו חופפה). לסמל התורן ביסה להסביר ללא הצלחה את כתובתו במבטצ' סטר. את השיחה ביניהם שמע רס"ר הנביה שהחליט בשלב זה שהגיע הזמן להוכיח את צדקת דרגת הרס"ר שהוא עובד על טרוולו, ולכן התערב בשיחה וברוב חוכמתו המשך....

המשך....

הטביר לסמל התורן שמשמץ סטר נמצאת במנטצ' סטר יובייטד. כטאהוד
העמיד אותו על טעותו לא היתיאש הרס"ך וביסה כוחו נבית ואמר,
אה, כן, כן, כן.... מנטצ' סטר זה בלונדון.
.....נו, ואיך לא?

ידיעות פניטבקיצור

רותי הצור הגיעה לחופשו מולדת-הרפטה נעימה.
הדסה יוצאת העוד שבועיים להו"ל ומדפיסה את כל סוטה בפעם האחרונה
(מי יודע אם יצא טוב)
דורון נכנס לבריכות על מצת לגבוב את ההצגה מאיתן שעבר עליו מכבש
בצורת עמיד ב'. את מקומו של דורון בפרדס תפס דודו. קצת מסובך
מה? אבל אין מה לומר שיטת הרומציה עובדת, בפול ספיד.
גשט ירד עלינו ותפס ארוננו עם התחתונים למטה. את זה המלקוש אז אין
מה להגיד, הוא לא איכזב. גשט כזה בט בחורף לא ראינו.
הטלוריזיה של בני הנקלקלה טוב.
אחרוני הכבשים מהצאן חלב במכרו השבוע ובז בסתימה "הפרשה" בכפר
הנשיא.

אנו שכחתי משהו אתכם הסליחה. זהו רבותי, בחוץ רעמים ברקיע גשם
סערה והשעה אחת ושלושים אחר הצות ולי בשבר לכתוב, לילה טוב
לילה טוב

תמר, מודים לך על תרומתך לעתון - הגיל לא משנה, העיקר איך מרגישים.
למערכת כל סוטה שלום,
לאט לאט הולך ועולה גיל הכותבים אליכם, ואט לדוד אלמן זכות כביסה
לשורקותיכם (ותרתי משמע) אז גם אבי מבסה את מזלי.
ואבי מבקשת להתיחס לכמה מן המילים שהעלה דוד אלמן בגיליון 8/א
לא אכתוב על הנושא היהודי לא מפני שגבי מסכימה עם דוד, אלא מכני
שאיבני בטוחה שאצלי הדברים כבר מגובשים ומסודרים במוח עד כדי כך
שאוכל להעלות אותם על הכתב. מה שברור לי שאיבני מוכנה לראות
את כל התרבות שלי דרך המעיט, בין אם אלה הזבי המן ובין אם זה תרד.
בדמה לי שאדם חפשי באמת, הוא זה שאינו משועבד לצלות שלפביו (וטלא
יהיו טעויות-גט אבי לא יכולה להתקיים בלי אוכל!! ובכל זאת!)
אני כן רוצה לדבר על נושא התקבוצים בקסקץ. שמעתי השבוע על קבור
צעיר בערבה (שכחתי את שמו) שבו מתנהלים החיים לגמרי בלי תקבוצים
בלי סדר עבודה ובלי מוסדות.

המשך....

המשך...

פשוט, כל ערב מתישבים כל החברים בוודר האוכל ומחליטים ביניהם מי יעבוד איפה למחרת (כמעט כמו "סדר עבודה" שאנו עושים בכיתה א) כסף? מי שצריך כסף ניגש לקופה מוציא מה שהיא צריך ולמען הסדר הטוב גם רושט את הסכום שהוציא במחברת. טף הכל - אוטופיה של ממש. לאמר: את האמת - לו הייתי צעירה בכמה חודשים אני חושבת שהייתי תופסת את האוטובוס הראשון לשט. אבל איבני בקייה מכמה ספקות המנקרים בתוכי מול התופעה הזוהמה הזאת. וראו, כבר הינו קורה באותו קבוץ צעיר ורענן שמישהו זקוק לכסף למשהו הידני באמת דחוף צורא וכו' וכו', וכשהוא ניגש לקופה הוא מוצא אותה ריקה. יתכן שמחרתיים שום יהיה כסף בקופה. יתכן שכל חבריו יסכימו שהצורך שלו הוא באמת צפרא חשוב וצורא דחוף. אבל מה? פשוט אין כרגע כסף וצגמר. זה מה שקורה שם כבר הינו. בואו בראה מה יקרה מחר. מחר יהיו שט ילדים קטנים, ויונו אחד ב"סדר העבודה" שלהם יתברר שאף אחד לא בחר לטפל בילדים ביום המחרת. מה יעשו? יצטרכו לשכנע שיש לו גישה לידלים ושהוא מנאים וכו' וכו' והמטה הוא הזה לא ישתכנע. פשוט "לא יבוא לו" לעבוד בפעוטון למחרת. מה יקרה אז? יצטרכו לצרוא להחליט, צביח בהצבעה באסיפה וההצבעה הזאת תחייב. לאמר אותו חבר: אתם דורקים אותי, מדוע רק אני חייב לעבוד בפעוטון? מה יגידו חבריו? או קיי אתה יודע מה? צעשה תור ביבנו. כל אחד יעבוד בפעוטון יום או שבוע או חודש או משהו כזה. פתרון צבון ברור קיבוצית והכל מבסוטיט. אבל חברה, תראו מה קרה פה? בבית אותה חדר לקיבוץ הוקצו הראשון. לעבוד שבוע יהיה כבר תקבון צוסף: אפשר לקחת כסף מהקופה אבל חייבים להשאיר סכום מסוים לצרכים חשובים ודחופים ביותר. מי יחליט מהם הצרכים החשובים באמת? האסיפה, יופי! על פי מה הם יהליטו? או, זה פשוט: החבר יסביר את הצורך שלו, החברים ישתכנעו והוא קבל את הכסף. שלו ומה יעשה חבר שאין לו כוח שכנע (אבל יש לו צרכים חשובים באמת באמת)? ומה יעשה חבר שהוא במקרה לא כל כך מקובל בחברה? ואני בטוחה שאפילו בערבה יש מקורבלינו יותר ויש מקורבלינו פחות. לטף כך דצוי שיהיו איזשהם קריטריונים מקורבלינו של מהם צרכים חשובים באמת. והקריטריונים יקבעו באופן שונה לכולם. לכהולי עיבנים ולשחורי העור. לאח של מרכז המשק ולצעיר שהגיע רק לפני חודש. בקיצור ככל שבקיבוץ הזה יגדל יתרחב ויתבסס יתגוורו בו הצרכים של החברים. וכדי להמנע ממטרא פבים ואי טיוורון יהיו צורך באי אילור תקבונים שעל פי הם יקבעו איך צוהגים בכל פרט ופרט, לא יהיה להם מבוס.

המשך...

המשך.....

כמוכן שאסור להח, משני שאסור לאף חברה להפוך לעבדינו לתקבובים.
מוכרחים לשמור מקום גם לשכל היטר וללב החם, כדי שאפטר יהיה לחרוג
מן התקבוב מתוך ידיעה ברורה שהתקבוב בכל זאת קיים. בדמה לי שגם
אנחנו בהגבר כך לא מזמן, כאשר הולטנו לקבל לחגרות מישהו שאפילו
לא היה מועמד וההחלטה הזאת הוקבלה ברוב דעות עצום. ובכל זאת התקבוב
קיים והוא טוב והשרוב. לסכוח: חברה גדולה, רב גילית ורוב גובנינו
אינה יכולה להתקיים בלי תקבובים. אבל היא חייבת לדעת איך לחיות עם
התקבובים ולשלוט בהם, מבלי שהתקבובים ישלסו בה.

תמר רו.

מתהשק לכם?

בואו..... לארוחת ארבע.....

בשבת 1630 במועדון.

להת' הדסה